

NR. 2 1970

TÄHEKE

„Sõjaväeparaad“ – joonistanud 7-aastane MEELIS PÄRNAT Pärnust.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Sõduritest ja sõjamängust

Kõige rohkem meeldivad mulle tankistid. Kindlasti saab minustki ükskord tankist.

Aga suvel pioneerilaagris mängisime ka meie sõjamängu. Tegime õppusi, marssisime sirges rivis ning ehitasime staabi. Pärast läks mänguks lahti. Küll see oli huvitav!

GUNNAR LEMBA

23. VEEBRUAR –
MEIE ARMEE
SÜNNIPÄEV

Me austame langenud kangelaasi

Igal aastal, kui päevad juba lühenevad ja linnud lendavad ära, korjavad tähelapsed viimaseid sügislilli ning viivad need Tundmatu Sõduri hauale. „Ka see sõdur on langenud selleks, et me võiksi-

me nüüd rahu oma kodumaal elada,“ ütleb seal siis meie õpetaja.

Me austame langenud sõdurmehi ja koostame albumi Nõukogude Liidu kangelastest.

ANNE OHOV

KÕIK NEED KIRJATUKID ON PÄRIT TALLINNA
44. KESKKOOLI III B KLASSIST

Mälestussamba juures

PALJU ON MEHI SÕJAST TULNUD.
VEEL ROHKEM NEID SINNA ON LÄINUD.
PALJUD NEIST SURMA SAID LAHINGUVALJAL.
NIMETUKS JÄID.
VÕITMATUKS JÄID.
VÕITMATUKS JÄID.

NENDE MÄLESTUST MÄLESTUSSAMMASTE JUURES
MEIST IGAÜKS AUSTAMAS KÄIB.

PIRET PÄHKEL

Tahan kasvada nende sarnaseks

Möödus suur pidupäev – Tallinna ja Eesti NSV
vabastamise 25. aastapäev. Iga meie klassi õpi-
lane tegi selleks puhuks albumi. Õpetaja ütles, et
kõige huvitavamad ja sisukamad albumid pane-
me näitusele. Albumi koostamisel oli palju tege-
mist. Lugesime ajalehti, kogusime pilte ajast 25
aastat tagasi ja kuulasime raadiot. Käisime ka
vabastamislahingutest osavõtjatel külas. Mina
tunnen Nõukogude Liidu kangelasi Arnold Merd
ja Endel Puuseppa. Tahan ise ka kasvada niisama
tubliks kui nemad.

TANJA ZUBOVA

TANKISTIDEL KÜLAS

Jutustab oktoobrilaps Andres

Meie käisime tankistidel külas. Pä-
rastlõunal läksime. Linnas süüdati
juba tuled, kui tankodroomile sõitsime.
Tankodroom on nagu suur-suur staa-
dion, kus tankistid õpivad sõitma.
Ning kus nad omavahel võistlevad.
Seal on igasugused takistused. Ja
rada on märgitud kepikestega. Tank
peab nende kepikeste vahelt sõitma.
Kui ta mõne kepikese maha ajab või

mõnda takistust puhtalt ei ületa, saab
tanki meeskond halva hinde. Tankis-
tidel on nagu meilgi päevikud. Sest
nemadki õpivad. Laskma. Ja osavalt
tanki juhtima. Ja telegrafisti-telefo-
nisti tööd tegema. Sest tankid peavad
omavahel ja pataljoni komandõriga
sidet. Ja sporditunnid on tankistidel
ka.

„Küll teil on ikka huvitavad õppe-

Illustreerinud J. TAMMSAAR

ained!" ütles Mart, kui onu Stjopa kõik meile ära rääkis. Onu Stjopa on tankikomandör.

Rohkem onu Stjopal aega polnud. Sest nüüd pidid nad laskma minema. Oli päris-päris pime. Kolm tanki võtsid end ühte viirgu ja jäid ootama. Ees, kõrval ja selja taga oli pilkane pimedus. Ainult tankide punased tagatuled särasid. Siis äkki löid kusa-gil kaugel ees märklauad helendama. Tankid mõiratasid mürisema ning hakkasid valguse poole roomama.

„Märklaudade pihta tuld!“ anti käsklus.

Tankikahurid kõmatasid. Mürsk jättis enda järel punakasroosa lennutee. Siis hakkas kuulipilduja tärisema. Ja äkki oli pimedus täis tillukesi helevaleid lendavaid kriipsukesi. Pärast joonistas Helve sellest veel pildi. Aeglaselt ning natuke tähtsalt roomasid tankid tagasi. Meeskond ronis tankist välja. Tema asemele asus uus. – Komandör, mehaanik, sihtur ja laadija. Hetke pärast oli pimedus jälle helevaleid kriipse täis...

Siis sõideti koju. Kasarmusse. Seal võeti end sirgesse rivi. Ja pataljoni komandör tänas kõiki tublide tulemuste eest. Onu Stjopa meeskonda tänas ta eriti.

Mart joonistas sellest rivist pildi. Onu Stjopa on paremalt viimane. Ja natuke rivist väljas. Aga selle joonistas Mart niimoodi omast peast. Et oleks paremini paista. Tegelikult oli rivi täitsa sirge.

ANTS KASK

ENNE VASTLAPÄEVA

„Taat, ae, miks vastlapäeval tehakse kelgusõitu?“

„Ah, see on niisugune vanarahva komme. Vanasti arvati, et kelle kelk jookseb mäelt kõige kaugemale, sellel kasvavad kõige pikemad linad.“

„Taat, kuule, taat! Aga meie linu ju ei kasvata?“

„Nojah, eks meile pea siis pikk sõit muud head näitama.“

Anu ja Tõnu panid pead kokku. Mida head küll pikk sõit neile näidata võis?

„Kas näitab, kumb meist pikemaks kasvab?“

„Küll ta näitab.“

„Kas seda ka näitab, kumb rohkem tähti kevadeks selgeks õpib?“

„Küll ta näitab sedagi. Aga kuhu teie siis nii kange kiiruga seadma hakkate? Näe, Anul sall keerdus. Tõnul pole teises jalas sokki.“

„Me läheme saunamäele allalaskmist treenima. Homme on ju vastlapäev.“

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

Sa näed siin kahte pilti. Ühel künnab mees põldu hobuse ja puuadraga. Töö on raske, aga põld annab ainult kasinat saaki. Nii oli see palju aastaid tagasi. Siis kui Lenin rajas töörahva riiki. Siis kui ta tulevikule mõteldes ütles, et põllumehele tuleb anda palju võimsaid masinaid. Ainult sedaviisi muutub töö kergemaks ja põld annab rikkalikumat saaki.

Teisel pildil näed traktoreid põllul. Nii on see täna. JA LENIN RÕOMUSTAKS KOOS MEIEGA, ET MEIE KODUMAA PÖLDUDEL MÜRISEVAD NÜÜD TUHANDED JA TUHANDED RAUDSEID ABIMEHED.

Joonistanud H. SAMPU

ERIKA ENGEL

NELI-
KÜMMEND
VASTLA-
KUKLIT

NELIKÜMMEND VASTLAKUKLIT,
KUKLAS PRUUNID MÜTSID,
VASTLABALLIL KOKKU SAID,
NÄGID RÕÖMSAT TRAMBURAIID.
NAERSID KUKLIJÜTSID:
„HEI JA HOPLA! KARNEVAL!
TÄNA ON SUUR VASTLABALL!“

NELIKÜMMEND VASTLAKUKLIT
ISTUSID KÕIK LAUDA,
LASTEGA NAD OTSEMAID
HEADEKS SÕPRADEKS KÕIK SAID,
HAKKASID KOOS LAULMA:
„HEI JA HOPLA! KARNEVAL!
TÄNA ON SUUR VASTLABALL!“

NELIKÜMMEND VASTLAKUKLIT,
VÄIKEST KUKLIPOJU,
OLID ÄKKI KAOTSI LÄINUD,
NAD EI TULNUD KOJU.
„HEI JA HOPLA! KARNEVAL!
TÄNA ON SUUR VASTLABALL!“

Talv riputas pilvekülimitu üle öla, tõmbas paksud uduvildid jalga ja tatsas põllule. Ta oli nii vana kui kõik maakera talved kokku, aga et maakeral on kusagil alati talv, siis oli ta väga, väga vana ja kogunud külvimees. Ometi tuli temalgi õiget külviaega iga kord hoolega peale paseda – taeva ilmajaama ta nimelt ei usaldanud, aga inimeste omaga polnud tal sidemeid. Asi oli selles, et liig vara mahavisatud seeme ei läinud idanema, hilinemine aga on, teadagi, igal pool ja igas asjas paha.

Põllutööde suurejooneliseks alguseks oli igal aastal tsüklonite künniletormamine. Kui te nüüd küsiksite, et mis loomad need tsüklonid on, siis vastaks Talvetaat, et eks ikka läänetuulesuksused. Tsüklonid tegid kõva töö: kündsid kõik lehed puude otsast minema, rohud longu, lilled längu, putukad pragudesse puhkama. Ja selle raske tööga ajasid nad nahad nii palavaks, et higi aina voolas. Algul oli inimestel sellest suur tüli, aga kui kalossid tarvitusele võeti, läks asi paremaks.

Edasi oli järg äestamise käes. See polnud pooltki enam nii tormakas kui tsüklonite künnivigurid. Ühel ilusal hommikul kogunesid põhjatuuled kokku ja vedasid ilmatu suured ja rasked härmaäkked kohale. Perutada nad sealjuures suurt ei jaksanud. Üheskoos krigistati äketega üle maade, majade ja metsapuude.

Ja siis jäi korraga kõik vakka. Ainult siinsel kriikus mõni uks ja kräunus mõni kass, kellel käpal külm.

Ja just niisugusel vakkaolemise päeval riputaski Talv, külvimees, pilvekülimitu üle öla ja läks põllule.

Ja kus siis läks külvamiseks lahti! Suured pehmed lumeseemnelemmed langesid tihedalt, tihedalt, ühetasaselt, kellelegi kahju tegemata alla maa peale. Võib

HELVI JÜRISSEON

TALV- KÜLVI- MEES

TIKK JA TAKK RÄTSEPAD

MATTI RANNU

Tikk ja Takk olid õues. Nende juurde tuli Ilmar.

„Minul on uus särk!“ uhkustas Ilmar.

„Minul on mänguvedur,“ vastas Tikk.

„Minul on helikopter,“ vastas Takk.

„Aga uut särki teil pole,“ kiitles Ilmar ja läks minema.

„Õmbleme ise särgid,“ pakkus Tikk.

„Õmbleme,“ nõustus Takk.

Tikk ja Takk läksid tuppa. Tikk võttis käärid ja lõi katki uue laudlina. Takk võttis käärid ja lõi katki kardina.

„Nüüd õmbleme kokku,“ ütles Tikk.

„Õmblusmasinal,“ lisas Takk.

Tikk ja Takk hakkasid õmblema. Õmbletid siit ja õmbletid sealt. Kuid särgi asemel tulid kägardunud riidetükid.

Emal tuli koju. Lõi kaht kätt kokku ja hüüdis:

„Mis te küll ometi teinud olete!“

„Särke õmbleme,“ seletas Tikk.

„Aga masin oli rikkis,“ lisas mornilt Takk.

„Kus on teie pead? Ega laudlinast ja kardinatest ometi särke õmmelda. Ja ega masin ise õmble. Õmmelda peab oskama. Küll on teiega häda!“ riitles ema.

„Meie arvasime, et õmbleb ise,“ ütlesid Tikk ja Takk.

aga ette kujutada, et kui Talve asemele oleks mõni saamatum sattunud, kes helbed kämblas känkkrasse oleks pigistanud, kus siis alles oleks lumepalle sadanud! Käis ja külvas taadike Talv lumelemmekesi. Kattis nendega metsad ja mäed, teed ja sillad, linna- ja maamajade katused. Aga seda te teate juba omast käest, mismoodi ta kelgu- ja suusasõidupaikade eest hoolitses.

Põllutööd valmis, pani Talv pilvekülimitu kõige kõrgemasse atmosfääririulisse, nuuskas korraks nina (maa peal sadas siis rahet, aga seda oli nii lühikest aega, et sellest ei maksa mitte rääkidagi) ja istus põllusevale jalgu puhkama. Istus ja puhkas ja ootas, kui saak valmis saab. Teadagi, mida te nüüd küsite: „Aga misugust saaki Talv oma põllult lootis saada – lumi ju ei kasvata midagi?“

Kuidas nii – ei kasvata? Aga oot-oot, las Talvetaat ise ütleb teile.

Palun, Talvetaat!

TALVETAAT (LAULAB):

Suvel põllulapp on rohev, minu põld on valge, kohev, katab maad ja katab veed, siuglevad seal suusateed.

Seal, kus suvel kasvab kaer, on mu saagiks laste naer. Ei mul võrsu nisud, rukkid – mul on kohe valmis kuklid, päevad läbi nendega võid lumesõda pidada.

Aga minu õunaaias, hästi suures, hästi laias, käivad ringi viljapuud – ploomininad, kirsisuud, punapõseubinad – need mu kõige tublimad.

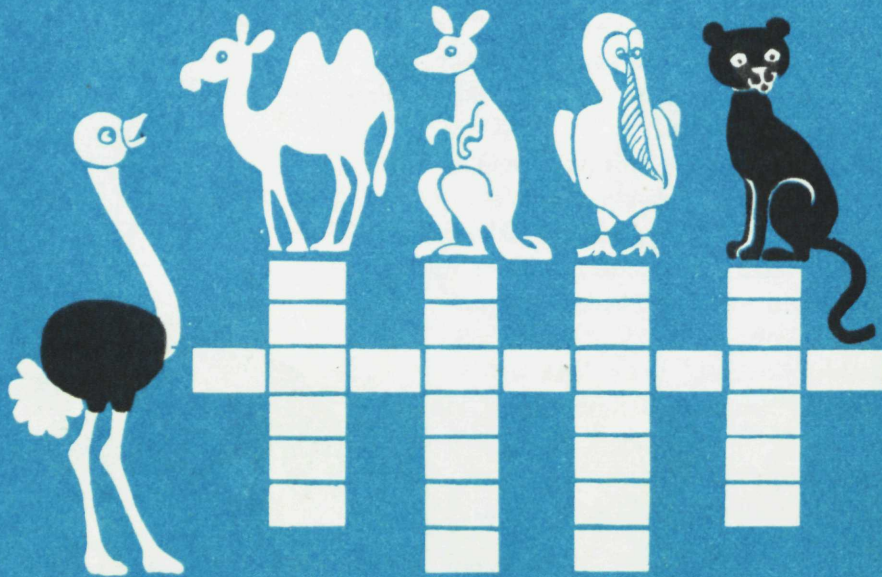

MÖISTA, MÖISTA, MIS SEE ON?

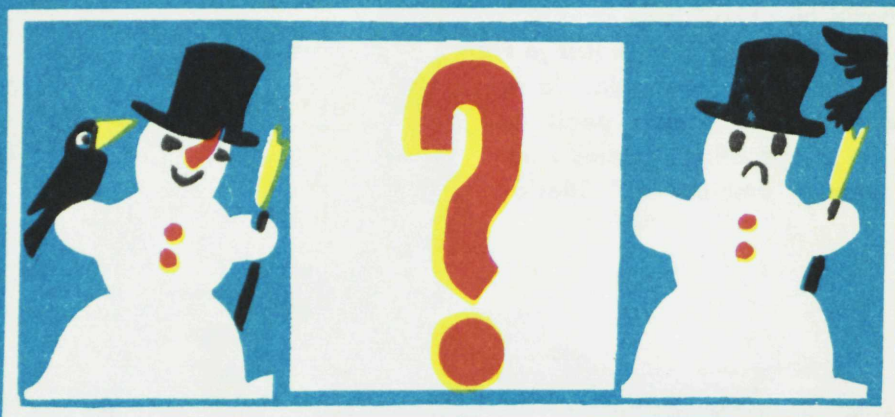
RAUDMAJAS VENNAD VASTAMISI
TIIRUTAVAD TASAPISI.
KLAASLAKAS KÄED NEIL VEHIVAD,
RÄASTAID NUMBRID EHIVAD.

NURGAS PAIGAL SEISAB NÖID.
KÖRVU KÄÄNATA TAL VÖID.
SIIS TA NÄO PEAL KÖNNIVAD
MEHED, NAISED, ELAJAD.

SOOJAMAA LOOMAD JA LINNUD

MIS ON PAREMPOOLSEL PILDIL MUUTUNUD?

Põhja-Jäämeres põhjanaba naabruses on saar. Talvel kestab siin pime öö mitu kuud ühtejärke. Ainult siis on väheke valgem, kui taevas löövad virmaliste värvitriibud helendama. Külm tuul aina vihiseb üle jäämägede ja lumelagedike. Saarel on teadlaste laager. Seal on telgid, roomikautod ja traktorid, ilmavaatlusriistad ja radioantennid. Kõrge masti tipus aga lehvib kuldse tähekesega punalipp.

Kord pimedal talvapäeval tuli jääkarumammi oma pojaga laagrisse ja kurtis: „Aidake, head inimesed! Mörri tõnnib. Tal on seljas soe valge kasukas ja lõunaks söi ta portsjoni värsket kala. Aga ikka tõnnib!”

„Mörr-mörr, igav on,” nuttis jääkarupoeg Mörr ja palus teadlasi: „Mängige minuga!” – „Ei ole kuidagi aega,” kostsid teadlased. „Lumekoopas elab polaarbaseema oma poegadega, jääaugus sulistab hülgeemand oma lastega...” arutas üks teadlastest abivalmilt. „Neist pole Mörrile mängukaaslast,” arvas teine. „Jääkarupoeg on suur ja tugev, teeb rebasepoegadele haiget, aga hülgepoegi sööb Mörr magusroaks.” Kolmas kahetses: „Teisi loomi jälle nii kaugel põhjas ei ole.” Neljas, radist, lausus: „Kui õige leiaks Mörrile kirjasõbra? Ja hoopis maakera teisest otsast – lõunanabamaalt!”

Ka lõunanabamaad on kaetud igaveste jäämägede ja lumelagedikega. Vahe on vaid selles; et kui põhjas on talv, on lõunas suvi. Päike ei looju mitme kuu jooksul. Kuid päikesekiired on jahedad ja ainult üksikuis kohtades sulab natuke jääd. Niivõrd karm on loo-

Illustreerinud V. HURT

JÄÄKARUPOJA KIRJASÕBRAD

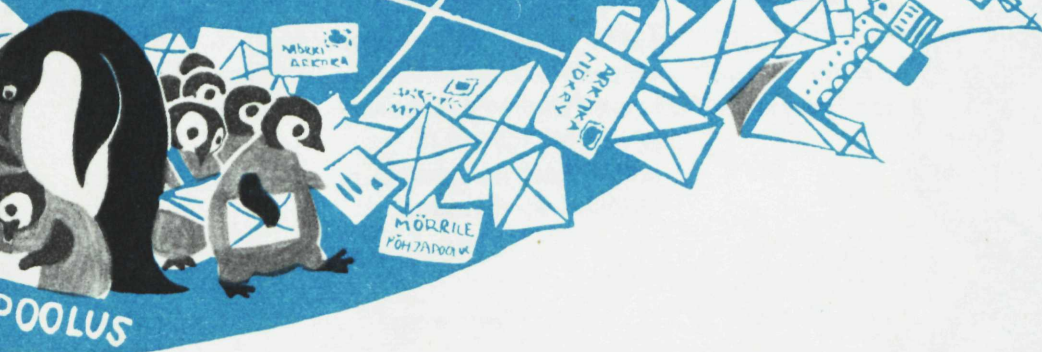
dus. Aga ka lõunanabamaadel asuvad teadlaste uurimisjaamad. Ja neist paljude kohal lehvib kuldse tähekesega punalipp. Niisiis, kord suvel sai ühe sealse uurimisjaama radist raadiotelegrammi: „Jääkarupoeg otsib kirjasõpra. Põhjanaba. Mõrri.“ Radist mõtles: „Merielefantide ja merileopardide lapsed vallatavad päevast päeva meres, ei nad jääkarupojale kirja kirjuta. Rohkem loomi, kes veest välja tulevad, lõunanaba kandis pole. Kui annaks telegrammi pingviinidele?“

Käratsedes sagisid pingviinid teadlase ümber, kellel oli käes fotoaparaat. „Pildista mind! Pildista mind ka!“ hõiksid pingviinid läbisegi. Neil olid seljas pikad mustad sulgkuued, mille hõlmade vahelt välkusid valged rinnaesised. Radist läks otseteed pingviinide lasteaeda. See asus jäämäe nõlval. Mõned pingviinilapsed olid kõhuli lumes ja tõukasid ennast jalgadega kiiresti edasi. Nii-moodi nad kelgutasi. Mõned lapsed ujusid tiivanukkidest loibadega veheldes merekäärus. Mõned lapsed olid pingviinitädide süles – istusid oma hoidjate jalalestadel.

Õhinal lugesid pingviinilapsed telegrammi ja hakkasid kõrvulukustavalt vadistama: „Kus on põhjanaba? Kes on jääkarupoeg? Kui huvitav! Kirjutame Mõrrile!“

Lõunanabamaale saabus laev, mis tõi teadlastele toiduaineid, raamatuid, ajalehti ja kirju kodustelt. Selle laevaga saatsid pingviinilapsed Mõrrile tuhat kirja. Nüüd võis Mõrri talv läbi kirju lugeda ja vastuseid kirjutada ning tal ei olnud enam igav.

EINO TALI

AVUGUGA

PUDEL

ELLEN NIIT.

Ema saatis
Triinu poodi.
Triinu tõi pudeli
piima ja pani selle
kööki lauale. Siis läks
ta tuppa eesti keele harju-
tust kirjutama.

Memm tuli kööki ja kallas kassile
tassi peale piima. Kass lakkus ja
sai kõhu täis.

Taavi tuli kööki ja kallas kutsule
kausi sisse piima. Kuts lakkus ja
sai kõhu täis.

Ema tuli kööki ja kallas Teedule
kruusi sisse piima. Teet jõi ja sai
janu täis.

Isa tuli kööki ja kallas endale
klaasi sisse piima. Isa jõi ja sai
janu täis.

Siis aga sai Triinul harjutus valmis.
Ta tuli kööki ja nägi tühja pudelit.
„Memm!“ hüüdis ta. „Memm, sel
pudelil on auk sees olnud! Pudel
on täitsa tühi!“

„Imet küll,“ ütles memm. „Kas siis
sina seda ei tea? Igal pudelil on
ometi auk sees. Muidu ei saaks ju
piima pudelist kätte.“

Lumepilved

INGVAR LUHAA'AR

Maas on määndund röskehalliks
sügisene lehepild –
ei sealt enam hakka silma
kaselehe kuldne kild.

Rukkikuld ja rohurohe –
teiega mis juhtunud?
Sügisvihm on vist kõik värvid
märga mulda uhtunud.

Kõik nii süngelt mustaks läinud,
enam süngemaks ei saa.
Okstelt halli udu rappub.
Midagi kui ootaks maa.

Sinimustad rasked pilved
käivad oma tuuleteid.
Taat neid vaatab: „Lumepilved.“
Pikal pilgul saadab neid.

Lumepilved, ärge mingel!
Sadage siin tühjaks end!
Oi kui ilus oleks praegu
helevalge helbelend!

Talvetaat tuli...

GUNVOR ROOTSI

Talvetaat sõitis suures rees,
hallid pilvetraavid ees.
Reel tal oli lumevalle,
terve kuhi lumepalle.
Kokku tõi ta mitusada
kelgumäge ja uisurada.
Lumememmesid kõbusaid,
lumetähti lõbusaid,
jääpurikaid pikergusi,
jälilledest nikerdusi.

Muinasjutt

JAAN RANNAP

„Hüü! Ei taha piima! Ei lähe voodisse! Ui-ui-ui!“
„... nojah, kuidas see siis nüüd oligi? Lumivalgeke läks väikese metsamajakese väikesse toakesse, ja mida ta kuulis?“
„Hüü!“
„Hm... midagi ei kuulnud. Kõik päkapikud olid kodust ära. Aga nende söögid-joogid olid laual. Lumivalgeke sõi siis kahvliga natuke kisselli ja lusikaga natuke juurvilja...“
„Hmüh... ei sünnud kahvliga kisselli.“
„Õigus küll... Lumivalgeke sõi siis kisselliga natuke kahvit ja juurviljaga natuke lusikat...“
„Ei sünnud, ei sünnud! Ta sõi lusikaga natuke kisselli ja kahvliga natuke juurvilja.“
„Niiviisi vist tõesti. Nojah, ja kui ta sünnud oli, kuidas ta siis küsis? „Kas ma võin... khm... ühes väikeses voodis natuke magada?“ Ei, nii ta küll ei küsinud. Lumivalgekese hääl ei kärisenud... „Kas ma võin siin natukene magada...?“ Niisuguse jämeda häälega ta kindlasti ka ei küsinud...“
„Ta küsis niisuguse häälega: „Kas ma võin siin natuke magada?““
„Niisuguse häälega oleks ta siis küsinud, kui tal põial suus oleks olnud. Ja kui ta alles natukese aja eest oleks olnud niisuguses... ussa-pussa tujus. Aga Lumivalgekesel kindlasti ei olnud põialt suus. Ja ussa-pussa tuju ei käinud tal ka kunagi peale. Kannata natuke, isa mõtleb oma hääle peeneks ja selgeks, siis kuuled, kuidas Lumivalgeke just nimelt küsis.“
„Ta küsis nii: „Kas ma võin siin natuke magada?““
„Jah, jah, jah. Just niisuguse ilusa häälega ta küsis. Ja siis astus voodi poole. Kumma jalaga ta astuski? Kas paremaga? Või vasemaga?“
„Tema läks kohe vudinal. Näe, nii.“

Illustreerinud E. PIKK

TARK TÖNN

ELAR KUUS

Vanasti, kui inimesed üleni karvased olnud ja söögipoolist otsides laanes luusinud, astunud nõrgemad kõvamate eest hirmuga kõrvale. Siis aga kõndinud ühele üsna suurele mehele pisike julgelt vastu. Suur muidugi paukuma:

„Eest ära, põnn! Näed, siin tuleb mees kui sõnn.“

Väike kostnud:

„Anna ise teed! Ütle ka tere.“

Suur hoopis kärkima:

„Mina peaksin ütleva tere, kui mul on nii vägev kere?!“

Et oma jõudu näidata, jäänud ta hammastega puust laastud lahti. Nii naga tõmmanud mättasse vao.

Väike vaid naernud. Ta meisterdanud ränikivist kirve ja sääreluust saha. Kasutanud neid nõnda, et suur hüüdnud:

„Oma hambaga raiud puud täitsa maha! Su nina künnab mätastiku põlluks ega jää kinni juure taha! . . . Miks pole minu kehaliikmed nii head?“

„Sest sul pole otsas nii nutikat pead.“

Suur ohanud:

„Ma vaene juhm Jõnn! Sa oled minust kõvem . . .“

Ja teed andes lausunud:

„Tere, tark Tõnn!“

KUIDAS MINTS KOOLIS KÄIS

VÄLJA KÜNNAP

Mints tahtis targaks saada, niisama targaks nagu tema perenaine Reet, kes käib juba teist aastat koolis.

„Võtan kätte ja lähen koos Reedaga kooli, õpin targaks!“ kiitles ta Murile. Muri ei uskunud, muigas ainult. Võib-olla just sellepärast pesi Mints ühel hommikul oma näo hoolikalt puhtaks ja seadis sammud kooli. Hiilis lastele märkamatu klassi ja peitis enda prügikasti taha nurka.

Siit jälgis kiisu tähelepanelikult kõike, mis klassis sündis. Oi, kui palju oli nüüd Murile jutustada, kui ta lõpuks koju jõudis! Ja mis peaasi, kui tark ta nüüd oli! „Mis koolis siis tehakse, et seal võib targaks saada?“ päris Muri.

„Seal on igasugused tunnid: emakeel, matemaatika, laulmine, võimlemine. Aga kõige tähtsam tund on vahetund, sest neid on kohe mitu,“ vastas kiisu uhkelt.

„Või nii! Aga mida sa emakeele tunnis tegid?“

„Arvutasin. Liitsin ja lahutasin, korrutasin ja jagasin igasuguseid arve.“

„Tohoh!“ imestas Muri. „Aga matemaatika tunnis?“

„Seal kirjutasin etteütlust.“

„Mis see etteütlus on?“

„Etteütlus?“ tuletas Mints meelde. „See oli nii, et mina ütlesin õpetajale ette, tema kirjutas tahvlile ja pärast panin õpetajale hinde ka.“

„Aga missugune tund sulle kõige rohkem meeldis?“ oli Muri huvitatud.

„Võimlemine loomulikult. Siis laulsime kõik seda laulu: „Meie kiisul kriimud silmad . . .“ Minu auks muidugi. Aga vahetund ei kõlba kuhugi, kohutavalt igav. Siis on klass nii vaikne, et uni kipub peale. Kõik lapsed tuvad seni prügikasti taga, kuni kell üles ajab ja uus tund algab.“

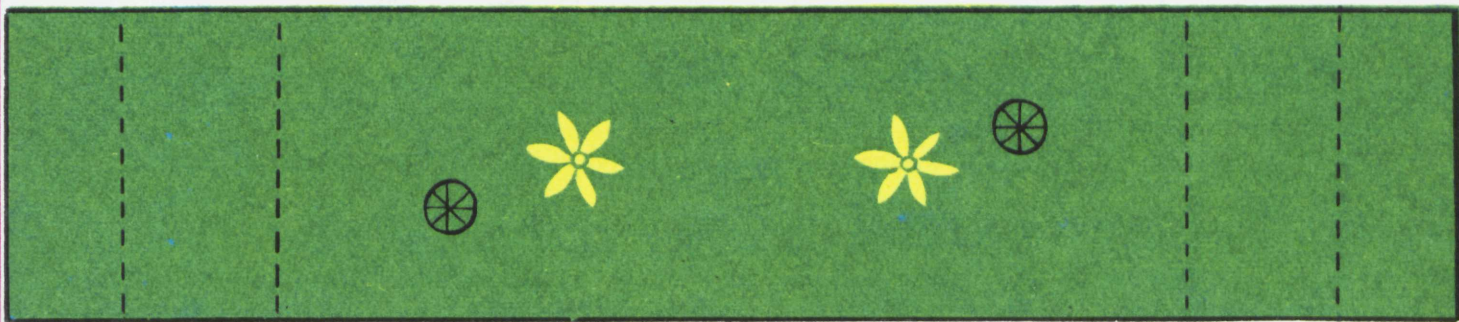
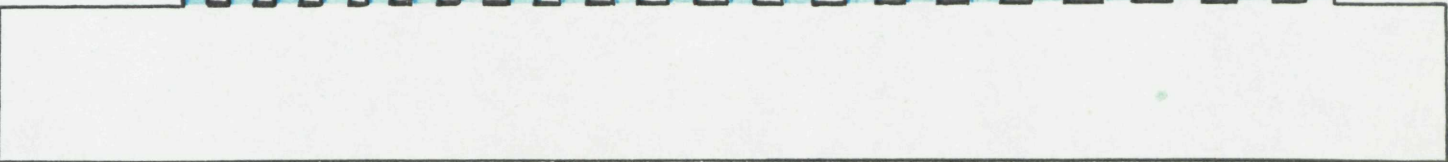
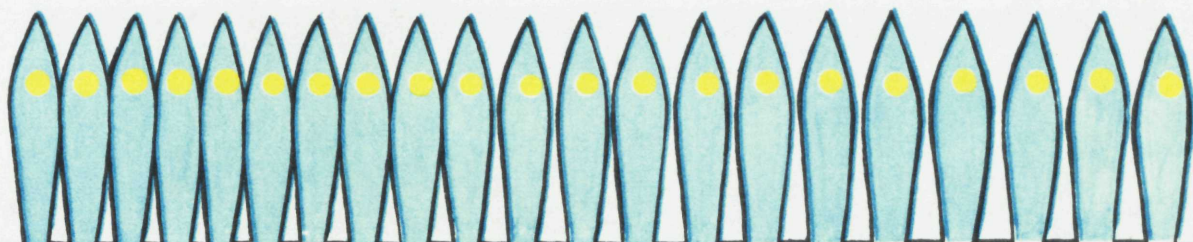
JONNIMAA

HELGI MULLER

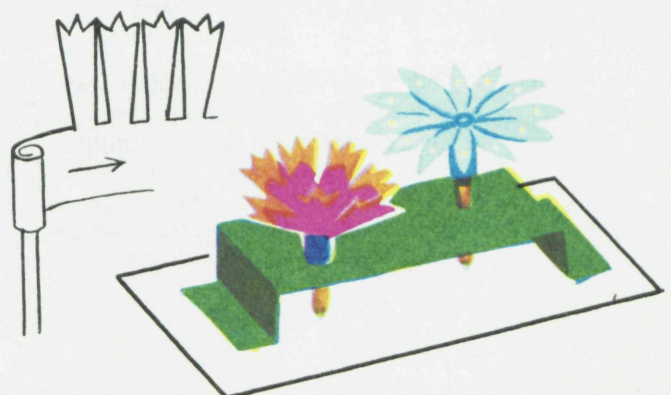
EILE KÄISIN JONNIMAAL.
KÜLL AGA SEAL SAAB JONNIDA!
OLI SEAL, OLI SEAL
LINNA KESKEL
PIRIPILLIDE ORKESTER.
ESIMESES REAS SEAL ASUVAD
NOHUNUTUSED PASUNAD.
TAGUMISES REAS AGA TIGEDAD
TORUPILLID, NIISKUSEST LIGEDAD.
KESKEL ON KURJAD KORNETID
JA KÕRVAL KISAORELID.
KÕIGE EES VIIS VIRIPILLI
KASVATASID TIRILILLI.
TIRILILLED EI LÄINUD KASVAMA,
SEST SEAL NUTUST
VÄGA MÄRG OLI MAA.
OLI SEAL KISA
JA OLI SEAL L'ÄRMI.
MAJADKI OLID SEAL NUTU VÄRVI.
JONNIVEE JÕGI OLI SUUR JA LAI.
HEA, ET SELLEST VEEL ULE MA SAIN!

SEDA PUNAST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÕBLEHT

KINGITUS EMALE

Lõika musti jooni mööda välja lille kroonlehed ning keera siis väljalõigatud pabeririba ümber pliiatsi tõmbi otsa (vaata joonist). Riba otsad kleebi pliiatsi külge, et need lahti ei keerduks. Lille kroonlehed vajuta alla. Seejärel murra lai roheline pabeririba

nii, nagu joonisel näha, ning liimi suuremale paksust paberist või kartongist alusele (suurus umbes 17×9 sm). Sõõrikesega märgitud kohtadest torka pliiatsi terav ots läbi nii, et see toetuks aluspõhjale. Ja lill ongi valmis.

Joonistanud K. NIINEPUU

Illustreerinud U. KÜLV

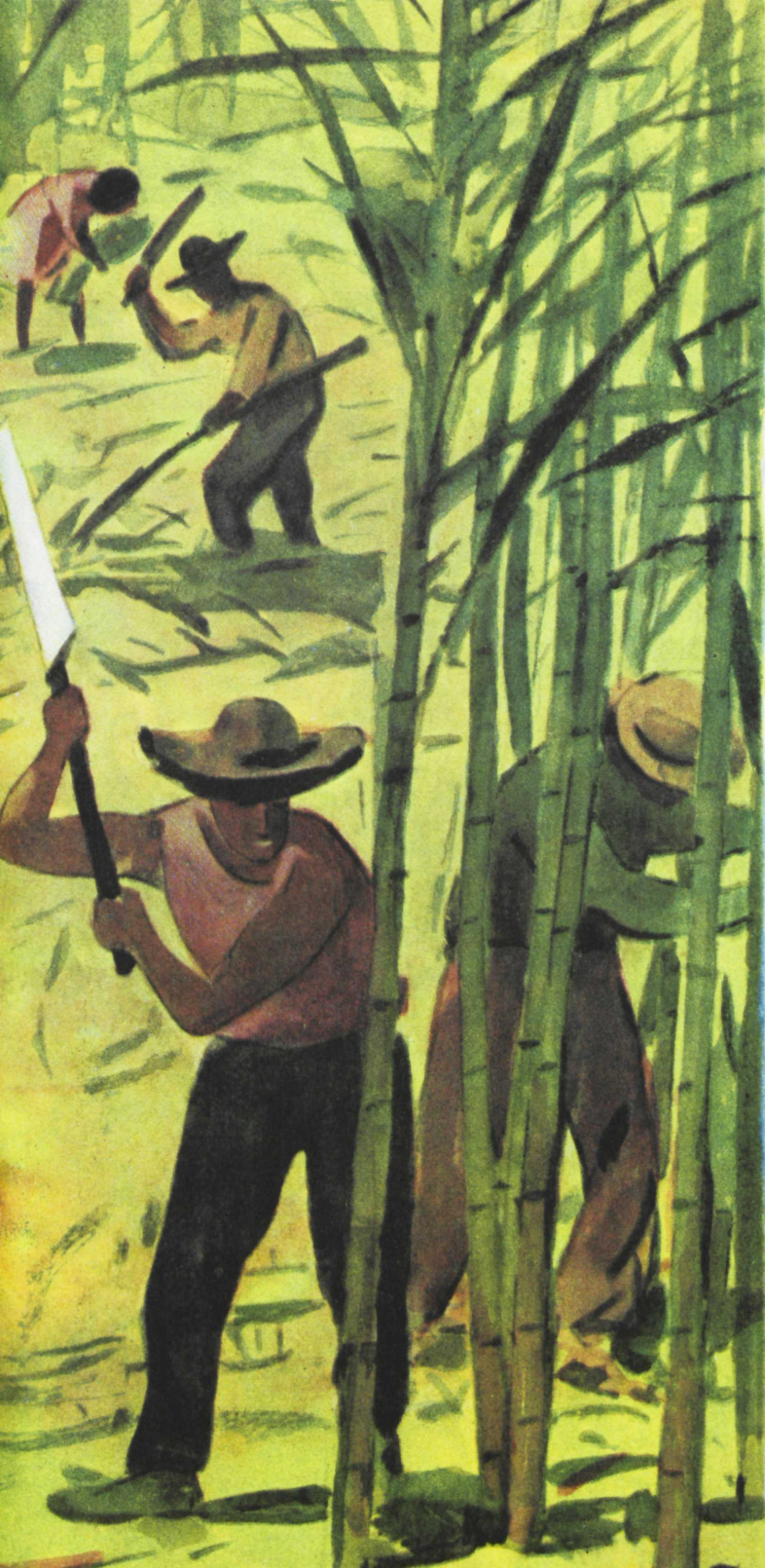
Suhkrusaar

AMEERIKA LÄHEDEL KARIIBI MERES ON KUUBA SAAR. SEAL ASUB KUUBA VABARIIK, KUS RAHVAS ISE OMA ELU JUHIB. SEDA SAART NIMETATAKSE KA SUHKRU-MAAKS, SEST SEAL KASVATATAKSE PÕL-
DUDEL SUHKRUROOGU.

PRAEGU ON KÄSIL SUHKRUROO KORIS-
TAMINE. KÜLARAHVAS ON PÕLDEDEL
LINNADEST TULEB ABILISI. KUI KOOLI-
TUNNID LÕPPENUD, SÄDISTAVAD ROO-
TIHNİKUTES LINDUDEGA VÕIDU LAPSED-
KI. MEHED VÕTAVAD KÕIGE RASKEMA
TÖÖ ENDA PEALE. NEIL ON KÄES PIKAD
TERAVAD NOAD, MILLEGA LÕIKAVAD
SUHKRUROOGU. SIIS PUHASTAVAD ROO
LEHTEDEST JA RAIUVAD PARAJATEKS TUK-
KIDEKS. NAISED JA LAPSED KÄIVAD
MEESTE KANNUL JA KORJAVAD ROOTU-
KID HUNNIKUTESSE. SEALT LAADITAKSE
ROOG VEOAUTODELE NING SÕIDUTA-
TAKSE LINNA. SUHKRUROO KORISTAMIS-
AEG LÕPEB MÄRTSIKUUS.

TEHASES ON MASINAD, MIS TEEVAD
SUHKRUROOST MAGUSAT SUHKRUT. SE-
DA SAAB NÕNDA PALJU, ET JÄTKUB
SAATMISEKS PALJUDELE MAADELE.

SEITSE AASTAT JÄRJEST KASVAB SUHKRU-
ROOG PÕLDEDEL ISEENESEST. SIIS AGA
PUHASTATAKSE PÕLLUD ROOST. ASEME-
LE KÜLVATAKSE UUED SEEMNED JÄRG-
MISEKS SEITSMEEKS AASTAKS SIRGUMA JA
SAAKI ANDMA.

TERE, LAPSED!

Ma käisin piirivalvurite juures. Krässuga kahekesi käisime. Saime seal Dimaga sõbraks. Dima on piirivalvurite koer.

Piirile minnes võeti meidki kaasa. Krässu käis Dima kõrval. Pea ja saba uhkelt püsti. Selle sabaga oli tal päris häda. Krässu tahtis küll kogu aeg ühe tõelise piirivalvekoera moodi olla, aga unustas ikka ja jälle oma saba ära. Liputas seda aina. Ja haukuma kippus see minu Krässu ka. Dima läks suursuguselt edasi, saba jalge vahel, silmad teraselt ettepoole suunatud. Siis püüdis Krässugi terasemalt talvist lund ja merejään silmitseda. Kas ta ka midagi vaadata oskas, ei tea. Sest sellest pole ta isegi mulle rääkinud.

Kui piirilt kordonisse tagasi tulime, ootas meid juba lõunasöök. See maitses hea. Noh, ja lõpuks kutsuti meid piirivalvurite päevaks tagasi. Aga kas teie, lapsed, teate, millal piirivalvurid oma pidu peavad? Kirjutage!

Seniste kirjade eest ütlen ma aga kõikidele kirjutajatele ja joonistajatele aitäh!

Talvelõbudest kirjutas mulle toredasti Peep Tõnismaa Tallinnast. „Minul on soome kelk. Sõidame õues aina mäest alla. Vahepeal käin toas söömas. Siis kelgutun jälle edasi,“ kirjutas Peep. Kaido Otsing Tartust jutustas, et ta oskab ka uisutada. Kuid mitte nii hästi kui suusatada. Suusatamisest joonistas Kaido mulle ka ühe toreda pildi.

Tiia Suurna Saaremaalt kirjutas aga tormist, mis neil saarel möllas. „Pärast tormi oli loodus päris palju muutunud,“ pajatas Tiia. „Kui kooli läksin, lugesin kahjusaanud puud üle. Kokku tuli seitseteist kuuske. Neli kuuske on päris tee peale kukkunud. Ja kooli minnes peab nende alt läbi pugema.“

Ülle Rauman Rakverest kirjutas mulle koondusest. „Koondusel tegime viktoriini. Esikoha ja šokolaaditahvli sai Anne. Mina jäin teiseks. Mängisime ka kuujoonistamise mängu. Ja siis tuli numbritest loom, lind või inimene joonistada.“ Kas teie, lapsed, oskate nõnda joonistada?

Sain endale veel kaks uut kirjasõpra. Erik Mei Pärnust kirjutab, et käib mudilaste koolis ja et talle meeldib seal väga. Erik saatis mulle ka pildi. Pärnu linnast. Aga väike Iren Voites joonistas enda ja õe. Ja väikesed kutsud. Kuidas nende kutsude nimed ka on? Kirjuta, Iren! Veel meeldis mulle selle kuu postist Kingissepa poisi Vello Kaljo joonistus „Metskits“. Linda Veinglasi saadetud luuletus „Talv“ oli ka päris tore. Nii et aitäh!

Mul on veel mitu head sõpra tekkinud. Üks on Kavastu Algkooli esimene klass. Nad kirjutasid, et said kõik oktoobrilasteks. Palju õnne! Nüüd kirjutage mulle kindlasti, mida te oma koondustel teete. Ühiselt kirjutasid mulle ka Väimela 8-kl. Kooli teise klassi õpilased ja Mäetaguse 8-kl. Kooli kolmanda klassi õpilased. Ootan neiltki edaspidi uusi huvitavaid kirju. Kirjutage ka kõik teised lapsed! Jään ootama!

Täheke

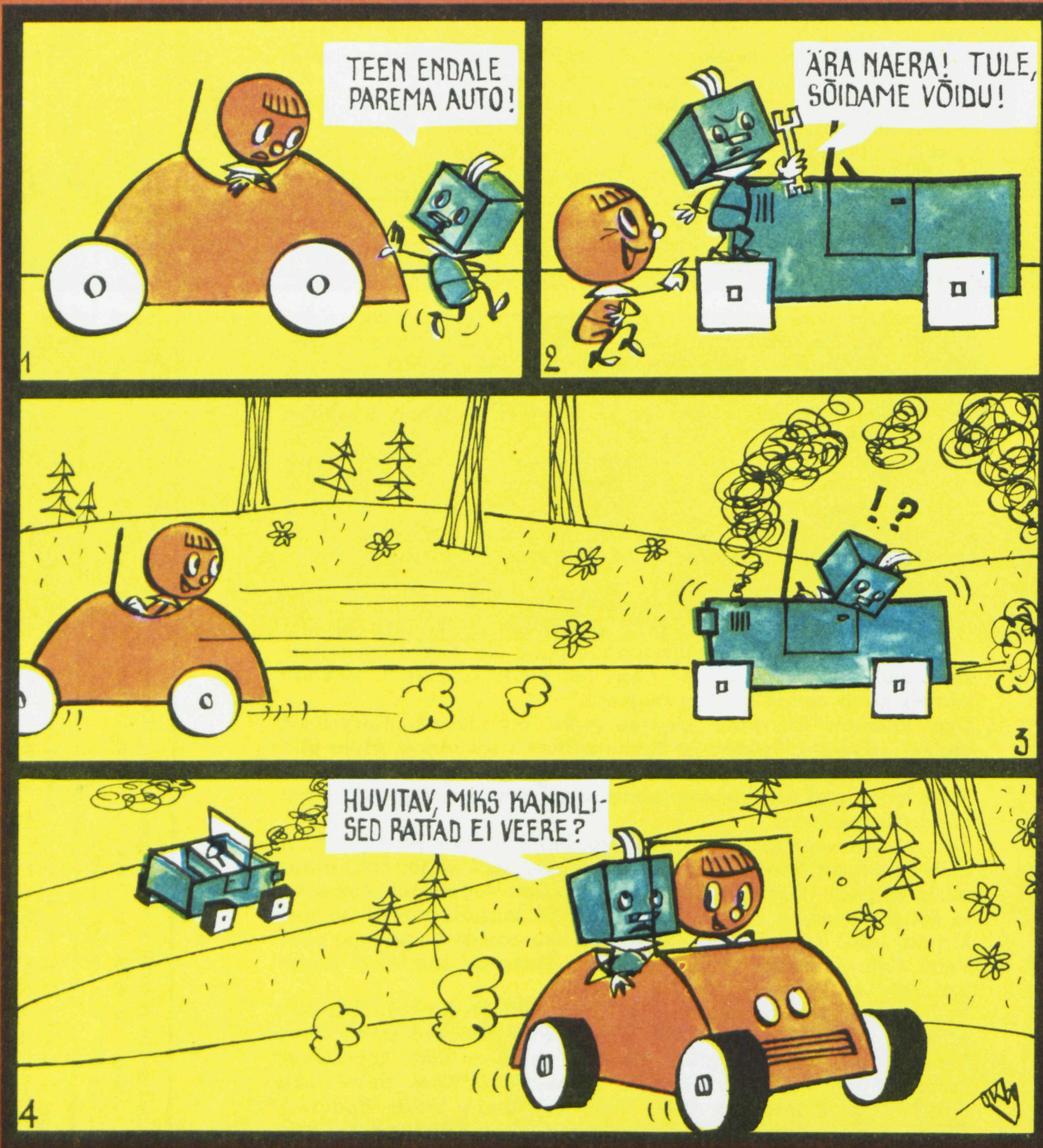
Esikaanel A. Venderi joonistus „Vastlasõit“.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Креуцвалды, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1400. Тираж 62 000.

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 2 — 1970, XI aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. XII 1969. Trükkida antud 23. I 1970. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.85. MB-01235. Tellimise nr. 1400. Trükikoda «Oktoober». Tallinn, Kreutzvaldi t. 24.

TORT EMALE